

marked, var af betænkelig karakter og egnet til i givne situationer at føre til misbrug, fordi de nødsituationer, der kunne hjemle tvangssundskrivning, var for vagt definerede.

Komiteen vedtog at henstille til medlemslandenes regeringer at disse indenfor deres område påså at arbejdsforholdene var i overensstemmelse med såvel ånd som bogstav i konvention nr. 29 og konvention nr. 105 samt at de stater, der endnu ikke måtte have ratificeret konventionerne, på ny overvejede mulighederne for at bringe deres lovgivning og praksis i overensstemmelse med konventionernes krav, og derefter ratificerede. Det kan i denne forbindelse anføres af konvention nr. 29 er ratificeret af 99 af ILO's 118 medlemstater og konvention nr. 105 af 81 af disse stater.

4. Forbedring af leve- og arbejdsvilkår for forpagtere m. v.

(2. behandling).

Danmark deltog ikke i komitébehandlingen af dette spørgsmål, der ikke har direkte betydning for danske forhold.

Komiteen drøftede i fortsættelse af emnets 1. behandling i 1967, og de der vedtagne konklusioner, samt et herefter af arbejdsbureauet udarbejdet udkast til en henstilling, den endelige tekst til et sådant instrument. Man nåede frem til en tekst, der i det væsentlige var identisk med bureauets oplæg og besluttede ensstemmigt at lægge den op til konferencens godkendelse. Ved afstemning her blev den vedtaget med 342 stemmer for, ingen imod, mens 4 undlod at stemme. Henstillingens tekst er i dansk oversættelse optaget i nærværende beretning side 23-27.

I henstillingen sikres forpagtere og andre lignende kategorier af landarbejdere i deres forhold overfor jordbesidderen. Der skal søges sikret en jordleje, der giver lejeren mulighed for en menneskeværdig tilværelse, som giver hver af parterne en rimelig fordeling af udbyttet og som er egnet til at fremme produktiviteten og produktionsmetoderne i landbruget. Der anbefales skriftlig kontrakt samt om muligt en af myndighederne udarbejdet eller godkendt standardkontrakt. Det forudsættes at der af hensyn

til begge parter og af hensyn til brugets rimelige effektivitet tilsikres en vis uop-sigelighed.

5. Arbejdstilsynet indenfor landbruget.

(1. behandling).

I første del af generaldirektør Morse's rapport til arbejdskonferencen i 1964 henledte generaldirektøren konferencens opmærksomhed på, at der ikke fandtes internationale normer for arbejdstilsynet indenfor landbruget. Den gældende konvention nr. 81 om arbejdstilsyn (1947) gælder alene industri og handel. Konvention nr. 85 fra samme år om arbejdsinspektorater i non-metropolitane områder dækker ganske vist også landbrug, men konventionen er kun ratificeret af 4 lande ligesom flere og flere af de dengang non-metropolitane områder nu er selvstændige stater. Konvention nr. 110 fra 1958 om plantager omhandler i et afsnit arbejdstilsynet. Konventionen er imidlertid efter sit område speciel og er herudover hidtil kun ratificeret af 6 lande.

Det var derfor med god grund at ILO's styrelsesråd i november 1966 traf beslutning om at sætte spørgsmålet om arbejdstilsynet indenfor landbruget på dagsordenen for den 52. arbejdskonference i 1968.

Som grundlag for arbejdet i konferencekomiteen, hvortil departementschef Coln blev valgt som formand, og hvori Danmark på regeringsside og arbejdsgiverside var repræsenteret af henholdsvis leverandørinspektør Ørsted-Müller og kontorchef Tarp, forelå en af arbejdsbureauet udarbejdet rapport (Report V (2)). Denne rapport var udarbejdet på basis af regeringssvarene til det spørgeskema, som af bureauet var udsendt i en foreløbig rapport (Report V (1)). Den for konferencekomiteen forelagte rapport omfatter regeringssvarene, bureauets bemærkninger samt bureauets udkast til en konvention ledsaget af en henstilling.

Komiteen var enig i at lægge rapport V (2) til grund for arbejdet og ligeledes i, at der burde tilvejebringes en international standard for arbejdstilsyn indenfor landbrug. En sådan standard ville udfylde et hul i international lovgivning og dermed give en tiltrængt forbedring for et erhverv,